

POSTANOWIENIE SĄDU (trzecia izba)
z dnia 17 października 2005 r.*

W sprawie T-28/02

First Data Corp., z siedzibą w Wilmington, Delaware (Stany Zjednoczone),

FDR Ltd, z siedzibą w Dover, Delaware (Stany Zjednoczone),

First Data Merchant Services Corp., z siedzibą w Sunrise, Floryda (Stany Zjednoczone),

początkowo reprezentowane przez adwokatów P. Bosa i M. Nissena, a następnie przez adwokata P. Bosa,

strona skarżąca,

* Język postępowania: angielski.

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, początkowo reprezentowanej przez R. Wainwrighta, W. Wilsa i V. Superti, a następnie przez R. Wainwrighta i T. Christoforou, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wnioszek o stwierdzenie nieważności art. 1 tiret piąte decyzji Komisji 2001/782/WE z dnia 9 sierpnia 2001 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE oraz art. 53 porozumienia o EOG (sprawa COMP/29.373 — Visa International) (Dz.U. L 293, str. 24),

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (trzecia izba),

w składzie: M. Jaeger, prezes, V. Tiili oraz O. Czúcz, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

Postanowienie

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw skargi

- 1 First Data Corp. jest spółką dominującą w stosunku do FDR Ltd poprzez swoją spółkę zależną First Data Resources Inc. Jest ona również spółką dominującą w stosunku do First Data Merchant Services Corp. poprzez swoją spółkę zależną First Financial Management Corp. Spółki te razem tworzą grupę First Data (zwaną dalej „First Data”).

- 2 FDR wykonuje działalność w sektorze kart płatniczych w Europie pod nazwą First Data Europe. W Stanach Zjednoczonych jej spółka dominująca First Data Resources jest jednym z głównych dostawców usług dla wystawców tych kart. Ponadto First Data Merchant Services jest jednym z najważniejszych podmiotów na rynku amerykańskim obsługującym transakcje zwane „akwizycją”.

- 3 Visa International Service Association (zwana dalej „Visą”) jest firmą prywatną działającą w celach zarobkowych, która należy do około 20 000 instytucji finansowych z całego świata będących jej członkami. Obsługuje ona system kart o tej samej nazwie (zwany dalej „systemem kart Visa”).

- 4 W dniu 31 stycznia 1977 r. Visa (działając pod dawną nazwą Ibanco Ltd) zgłosiła Komisji różne reguły i przepisy dotyczące Visy i jej członków, wnioskując o wydanie atestu negatywnego albo udzielenie zwolnienia na mocy art. 81 ust. 3 WE.
- 5 W dniu 29 kwietnia 1985 r. Komisja wysłała do powyższej organizacji pismo o zamknięciu sprawy. Na skutek skargi na wielostronne opłaty z tytułu wymiany w systemie kart Visa Komisja wznowiła dochodzenie i w dniu 4 grudnia 1992 r. cofnęła pismo o zamknięciu sprawy.
- 6 W dniu 14 października 2000 r. Komisja opublikowała komunikat zgodnie z art. 19 ust. 3 rozporządzenia Rady nr 17 z dnia 6 lutego 1962 r., pierwszego rozporządzenia wprowadzającego w życie art. [81] i [82] traktatu (Dz.U. 1962, L 13, str. 204), wzywając zainteresowane osoby trzecie do zgłoszenia uwag w odniesieniu do zamiaru zajęcia przez Komisję korzystnego stanowiska między innymi w kwestii zasady niedyskryminacji, zmienionych reguł znajdujących zastosowanie do usług transgranicznych oraz reguły „brak akwizycji bez wydania kart” (no-acquiring-without-issuing rule) (Dz.U. C 293, str. 18). W związku z tym komunikatem skarżące nie przedłożyły żadnych uwag.
- 7 W dniu 22 maja 2001 r. przedstawiciele First Data spotkali się z przedstawicielami Visy, aby przedstawić swój projekt rozwoju działalności akwizycyjnej w Europie i uzyskać status członka Visy. Przy tej okazji Visa poinformowała First Data, że uzyskanie statusu członka zależy od spełnienia dwóch przesłanek. Po pierwsze, wnioskodawca musi być instytucją finansową i po drugie, przed podjęciem akwizycji musi być on wystawcą kart.

- 8 W dniu 11 lipca 2001 r. First Data zwróciła się na piśmie do Visy z prośbą o formularz wniosku o przystąpienie do Visy.

- 9 W dniu 20 lipca 2001 r. Visa odpowiedziała First Data, przypominając jej o przesłankach uzyskania statusu członka przedstawionych na spotkaniu w dniu 22 maja 2001 r.

- 10 W dniu 9 sierpnia 2001 r. Komisja wydała decyzję 2001/782/WE dotyczącą postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE i art. 53 porozumienia o EOG (sprawa COMP/29.373 — Visa International) (Dz.U. L 293, str. 24; zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”).

- 11 Sentencja zaskarżonej decyzji brzmi następująco:

„Artykuł 1

W oparciu o ustalone okoliczności faktyczne Komisja uznaje, że nie ma powodu do podjęcia działania na podstawie art. 81 ust. 1 traktatu WE lub art. 53 porozumienia o EOG w odniesieniu do poniższych reguł i przepisów regulujących system kart płatniczych Visa International:

[...]

— reguła, zgodnie z którą akwizycja jest zależna od wydania kart ([n]o-acquiring-without-issuing rule), przewidziana w części 2.04-2.07 statutu [...]” (zwana dalej „sporną regułą”) [tłumaczenie nieoficjalne].

Przebieg postępowania

- 12 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 4 lutego 2002 r. skarżące wniosły niniejszą skargę.
- 13 Odrębnym pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 4 kwietnia 2002 r. pozwana podniosła zarzut niedopuszczalności na podstawie art. 114 regulaminu Sądu.
- 14 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 17 czerwca 2002 r. Visa wniosła o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta w celu poparcia żądań Komisji.
- 15 Pismem z dnia 4 lipca 2002 r. skarżące wniosły, zgodnie z art. 116 § 2 regulaminu Sądu, o poufne traktowanie danych zawartych w ustępie 6 zdania od czwartego do siódmego, ustępie 7 zdanie trzecie oraz w ustępie 13 zdania trzecie i czwarte ich uwag na temat zarzutu niedopuszczalności, które zawierają tajemnice handlowe.

- 16 Postanowieniem z dnia 7 stycznia 2003 r. Sąd pozostawił zarzut niedopuszczalności i kwestię kosztów do rozstrzygnięcia w wyroku kończącym postępowanie w sprawie.
- 17 Postanowieniem z dnia 20 stycznia 2003 r. Visa została dopuszczona do sprawy w charakterze interwenienta w celu poparcia żądań Komisji. Przekazano jej pisma procesowe w wersji bez klauzuli poufności.
- 18 Pismem złożonym w dniu 12 lutego 2003 r. Visa wniosła sprzeciw wobec wniosku o poufne traktowanie. Pismem zarejestrowanym w dniu 10 kwietnia 2003 r. skarżące przedstawiły swoje uwagi w sprawie tego sprzeciwu.
- 19 Postanowieniem z dnia 14 sierpnia 2003 r. Sąd zgodził się na poufne traktowanie danych zawartych w ustępie 6 zdania od czwartego do siódmego, ustępie 7 zdanie trzecie oraz w ustępie 13 zdania trzecie i czwarte uwag skarżących na temat zarzutu niedopuszczalności. Koszty zostały zastrzeżone do rozstrzygnięcia w wyroku kończącym postępowanie w sprawie.
- 20 Ponieważ zmianie uległ skład izb Sądu, sędzia sprawozdawca został przydzielony do izby trzeciej, której została przydzielona niniejsza sprawa.
- 21 W oparciu o sprawozdanie sędziego sprawozdawcy Sąd (trzecia izba) zdecydował o otwarciu procedury ustnej oraz w ramach środków organizacji postępowania, o których mowa w art. 64 regulaminu Sądu, wezwał strony do przedstawienia pewnych dokumentów i zadał im kilka pytań na piśmie.

22 Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części dotyczącej spornej reguły;
- nakazanie Komisji i Visie dostarczenia informacji i/lub dokumentów dotyczących definicji odpowiedniej liczby kart, o której mowa w motywie 18 i przypisie 21 zaskarżonej decyzji;
- nakazanie Komisji albo Visie dostarczenia kopii „Cross-border Acquiring Planning and Implementation Guide” (przewodnika w sprawie planowania i realizacji transgranicznej akwizycji) wspomnianego w odpowiedzi na skargę;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania;
- obciążenie Visy kosztami związanymi z interwencją.

23 Komisja, popierana przez Visę, wnosi do Sądu o:

- odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej lub jej oddalenie jako bezpodstawnej;

— obciążenie skarżących kosztami postępowania.

- 24 Pismem z dnia 28 stycznia 2005 r. Visa poinformowała Sąd o swojej decyzji w sprawie uchylenia spornej reguły ze skutkiem natychmiastowym w europejskiej strefie systemu kart Visa. Ponadto Visa wycofała się z roli interwenienta.
- 25 Pismem z dnia 3 lutego 2005 r. Sąd zażądał od stron przedstawienia uwag w kwestii wycofania się Visy ze sprawy oraz w kwestii, czy skarga stała się bezprzedmiotowa. Strony zostały również poinformowane o decyzji prezesa trzeciej izby w sprawie odroczenia rozprawy, która była wyznaczona na dzień 24 lutego 2005 r.
- 26 Postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2005 r. w następstwie wycofania się z postępowania Visa została wykreślona z rejestru Sądu jako interwenient.

Co do prawa

- 27 Na podstawie art. 113 regulaminu Sąd, orzekając zgodnie z art. 114 § 3 i 4 tego regulaminu, może w każdym czasie z urzędu badać, czy skarga jest niedopuszczalna ze względu na bezwzględne przeszkody procesowe, albo uznać po wysłuchaniu stron, iż skarga stała się bezprzedmiotowa i że postępowanie należy umorzyć. Artykuł 114 § 3 regulaminu stanowi, że pozostała część postępowania odbywa się ustnie, chyba że Sąd zadecyduje inaczej.

- 28 Po wysłuchaniu stron na okoliczność skutków uchylecia spornej zasady dla dalszej części postępowania Sąd uważa, iż dysponuje wystarczającymi informacjami, i postanawia, że procedura ustna, która została otwarta, powinna zostać zamknięta.

Argumenty stron

- 29 Komisja twierdzi, iż skarga stała się bezprzedmiotowa oraz że skarżące nie mają już interesu prawnego w prowadzeniu postępowania.
- 30 Skarżące podnoszą, iż ani uchylene przez Visę spornej reguły, ani jej wycofanie się ze sprawy jako interwenienta nie są wystarczającymi powodami do zakończenia postępowania. Opierają się one na trzech argumentach.
- 31 Po pierwsze, twierdzą one, iż nie ma gwarancji, że Visa nie wprowadzi ponownie spornej reguły lub że nie wprowadzi podobnej reguły o równoważnym skutku. Według skarżących utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji ułatwi taki krok. Uważają one, że w przypadku braku decyzji Sądu o zasadniczym znaczeniu Visa może podjąć próbę zapobieżenia wejściu First Data jako nabywcy do europejskiej strefy systemu kart Visa.
- 32 Po drugie, skarżące podnoszą, iż mają one interes prawny w podtrzymywaniu skargi, jako że Sąd mógłby ewentualnie orzec na ich korzyść, w szczególności ponieważ Komisja błędnie dopuściła sporną regułę, nie przeprowadziwszy własnego dochodzenia co do jej celu i skutków, w tym co do przesłanki dopuszczenia w postaci licencji bankowej. Skarżące dodają, że skarga nie stała się bezprzedmio-

towa, ponieważ ten ostatni wymóg pozostał w mocy po uchyleniu przez Visę spornej reguły. Niemniej skarżące uważają, że aby stać się zwykłym nabywcą, wymóg licencji bankowej nie jest uzasadniony.

- 33 Po trzecie, skarżące podnoszą, że orzeczenie Sądu, w szczególności orzeczenie, zgodnie z którym zarzut trzeci ich skargi — oparty na błędzie co do prawa i/lub co do faktów w rozważaniach Komisji, jakoby nie było odczuwalnego ograniczenia konkurencji — jest uzasadniony, może posłużyć skarżącym za podstawę ewentualnego powództwa o odszkodowanie przeciwko Visie. Skarżące są bowiem zdania, że orzeczenie Sądu stwierdzające, że Komisja bezpodstawnie zaaprobowала sporną regułę i że w konsekwencji wymóg posiadania licencji bankowej był również bezpodstawny, prowadzi niechybnie do wniosku, że obie przesłanki były niezgodne z prawem w momencie wydania zaskarżonej decyzji, jak również po jej wydaniu.

Ocena Sądu

- 34 Skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest dopuszczalna jedynie wówczas, gdy skarżący ma interes w orzeczeniu nieważności zaskarżonego aktu. Taki interes istnieje tylko wtedy, gdy stwierdzenie nieważności tego aktu może samo w sobie wyrzucić skutki prawne lub — inaczej mówiąc — w razie powodzenia skargi może ona przynieść korzyść stronie, która ją wniosła (zob. wyrok Sądu z dnia 28 września 2004 r. w sprawie T-310/00 MCI przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-3253, pkt 44 oraz przywołane tam orzecznictwo).
- 35 W tym względzie należy przypomnieć, iż przesłanki dopuszczalności skargi należy ocenić — abstrahując od odrębnej kwestii utraty interesu prawnego — w momencie wniesienia skargi (zob. wyrok Sądu z dnia 21 marca 2002 r. w sprawie T-131/99 Shaw i Falla przeciwko Komisji, Rec. str. II-2023, pkt 29 oraz przywołane tam orzecznictwo).

- 36 W każdym razie w interesie prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości leży, by Sąd — bez względu na moment oceny dopuszczalności skargi — mógł także później stwierdzić, iż należy umorzyć postępowanie w sprawie, w przypadku gdy skarżący, który początkowo miał interes prawny, utracił całkowicie osobisty interes w stwierdzeniu nieważności zaskarżonej decyzji z powodu zdarzenia zaistniałego po wniesieniu skargi.
- 37 Aby bowiem skarżący mógł podtrzymywać skargę o stwierdzenie nieważności decyzji, musi cały czas mieć osobisty interes w stwierdzeniu nieważności zaskarżonej decyzji (zob. wyrok Sądu z dnia 24 kwietnia 2001 r. w sprawie T-159/98 Torre i in. przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-83 i II-395, pkt 30 oraz przywołane tam orzecznictwo).
- 38 Podobnie w kwestii dopuszczalności odwołania Trybunał uznał, iż może on z urzędu podnieść, że strona nie ma interesu prawnego we wniesieniu lub w podtrzymywaniu odwołania z powodu zdarzenia mającego miejsce po wydaniu wyroku Sądu, które pozbawia ten wyrok szkodliwego skutku dla wnoszącego odwołanie, oraz uznać odwołanie za niedopuszczalne lub bezprzedmiotowe z tej przyczyny. Istnienie interesu prawnego po stronie wnoszącego odwołanie zakłada bowiem, iż w razie jego uwzględnienia przyniesie ono korzyść stronie, która je wniosła (wyrok Trybunału z dnia 19 października 1995 r. w sprawie C-19/93 P Rendo i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-3319, pkt 13).
- 39 Należy zatem zbadać, czy ewentualne stwierdzenie nieważności art. 1 tiret piąte zaskarżonej decyzji po wycofaniu spornej reguły może mieć korzystne skutki prawne dla skarżących (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 13 czerwca 2000 r. w sprawach połączonych T-204/97 i T-270/97 EPAC przeciwko Komisji, Rec. str. II-2267, pkt 154).
- 40 W niniejszej sprawie należy uznać, że interes prawny skarżących w takim zakresie, w jakim istniał, ustał z powodu uchylenia spornej reguły. Ewentualny wyrok Sądu stwierdzający nieważność art. 1 tiret piąte zaskarżonej decyzji nie mógłby bowiem

wywołać skutków określonych w art. 233 WE. Zatem nawet w przypadku stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji Komisja nie mogłaby wydać nowej decyzji wolnej od ewentualnych błędów stwierdzonych przez Sąd, ponieważ sporna reguła już nie obowiązuje (zob. podobnie postanowienie Sądu z dnia 13 czerwca 1997 r. w sprawie T-13/96 TEAM i Kolprojekt przeciwko Komisji, Rec. str. II-983, pkt 27 i 28).

- 41 Argumenty skarżących nie podważają tych rozważań.
- 42 Po pierwsze, jeśli chodzi o twierdzenie skarżących, jakoby Visa mogła przyjąć regułę podobną do spornej reguły, należy przypomnieć, że podmiot gospodarczy musi wykazać się żywoitym i aktualnym interesem w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu (wyrok Sądu z dnia 17 września 1992 r. w sprawie T-138/89 NBV i NVB przeciwko Komisji, Rec. str. II-2181, pkt 33), co nie ma miejsca w niniejszym przypadku.
- 43 Jeżeli bowiem interes, na który powołuje się skarżący, dotyczy przyszłej sytuacji prawnej, należy wykazać, iż pogorszenie tej sytuacji prawnej jest już pewne. Nie ma to miejsca w niniejszym przypadku, ponieważ przyjęcie przez Visę podobnej reguły stanowi jedynie możliwość, która zależy wyłącznie od woli Visy. Zatem chodzi tu o czysto hipotetyczny interes, który nie wystarcza do stwierdzenia, że sytuacja prawna skarżących uległaby pogorszeniu w przypadku niestwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.
- 44 Po drugie, skarżące uważają, że ewentualne korzystne orzeczenie Sądu wywarłoby również skutek w postaci zmiany przez Visę wymagania, iż jej członkowie muszą posiadać licencję bankową.

- 45 W tym względzie wystarczy przypomnieć, iż reguła ustanowiona przez Visę wymagająca licencji bankowej nie jest przedmiotem zaskarżonej decyzji. Nawet przy założeniu, iż Komisja powinna była zbadać sporną regułę, uwzględniając — w ramach warunków rynkowych — istnienie wymogu licencji bankowej, nie zmieniłoby to faktu, że ten wymóg nie stanowi przedmiotu zaskarżonej decyzji. W konsekwencji nawet gdyby stwierdzono nieważność art. 1 tiret piąte zaskarżonej decyzji i gdyby Komisja musiała ponownie zbadać zgodność spornej reguły z art. 81 WE, nie spowodowałoby to automatycznie żadnych skutków wobec innych zasad regulujących system kart Visa.
- 46 Ponadto nic nie stoi na przeszkodzie, by skarżące zakwestionowały w drodze skargi do Komisji reguły przystąpienia do systemu Visa, w tym w szczególności wymóg bycia instytucją finansową, co zresztą podnosi Komisja w swoich uwagach dotyczących wycofania się interwenienta.
- 47 Po trzecie, jeśli chodzi o argumenty skarżących, iż stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji jest konieczne do tego, by oprzeć na nim ich ewentualne powództwo o odszkodowanie przeciwko Visie przed sądem krajowym, należy przede wszystkim zauważyć, że także to stanowi okoliczność przyszłą i hipotetyczną.
- 48 To, czy sąd krajowy orzekający w sprawie ewentualnego powództwa o odszkodowanie wytoczonego przeciwko Visie uwzględniłby ocenę Komisji dotyczącą możliwości zastosowania art. 81 ust. 1 WE, jest niepewne.
- 49 Niezaprzeczalne jest, że w stosunku do aktów instytucji wspólnotowych obowiązuje co do zasady domniemanie legalności, dopóki nie zostaną one uchylone albo

wycofane (wyroki Trybunału z dnia 1 kwietnia 1982 r. w sprawie 11/81 Dürbeck przeciwko Komisji, Rec. str. 1251, pkt 17 oraz z dnia 14 grudnia 2000 r. w sprawie C-344/98 Masterfoods i HB, Rec. str. I-11369, pkt 53). Zatem w przypadku gdy sądy krajowe orzekają w sprawie porozumień lub praktyk, które stanowiły już przedmiot decyzji Komisji, nie mogą one wydać orzeczeń sprzecznych z decyzją Komisji (ww. wyrok w sprawie Masterfoods i HB, pkt 52).

50 Jednakże atest negatywny nie wiąże sądów krajowych, nawet jeżeli stanowi on okoliczność faktyczną, którą sądy krajowe mogą uwzględnić w swoim badaniu. Z art. 2 rozporządzenia nr 17 wynika bowiem, iż atest negatywny oznacza tylko, że w świetle znanych Komisji okoliczności nie ma potrzeby ingerencji z jej strony. Atest negatywny nie stanowi więc ostatecznej oceny ani w szczególności zajęcia stanowiska, co należy do wyłącznej kompetencji Komisji. Jako że art. 81 ust. 1 WE jest bezpośrednio stosowany — jak Trybunał wielokrotnie stwierdził — jednostki mogą powoływać się na to postanowienie przed sądami krajowymi i wywodzić z niego swoje prawa. Podobnie jako że sądy krajowe mogą również dysponować ewentualnie innymi informacjami o szczególnych okolicznościach sprawy, są one w naturalny sposób zobowiązane do wyrobienia sobie własnej opinii na podstawie posiadanych przez siebie informacji w kwestii możliwości zastosowania art. 81 ust. 1 WE do pewnych porozumień (opinia rzecznika generalnego Reischla w sprawie 37/79 Marty przeciwko Lauder, w której w dniu 10 lipca 1980 r. zapadł wyrok Trybunału, Rec. str. 2481, 2502, 2507; zob. także podobnie wyrok w sprawie Marty przeciwko Lauder, pkt 13 oraz wyrok Sądu z dnia 13 grudnia 1990 r. w sprawie T-116/89 Prodifarma i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-843, pkt 70).

51 Co więcej, w przypadku wątpliwości co do zgodności z prawem decyzji Komisji na sądach krajowych spoczywa obowiązek wystąpienia z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 234 WE, aby zakwestionować ważność zaskarżonej decyzji, tak iż w razie ewentualnego sporu skarżące nie byłyby w każdym razie pozbawione możliwości dochodzenia swoich praw przed sądem krajowym (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie T-141/03 Sniace przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-1197, pkt 40).

- 52 W każdym razie sytuacja prawna skarżących nie uległaby zmianie na skutek stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w części dotyczącej spornej reguły. Jak bowiem stwierdziły same skarżące w odpowiedzi na zadane przez Sąd na piśmie pytania, ewentualne stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji nie dałoby im dostępu do systemu akwizycji sieci Visa, ponieważ nie posiadają one licencji bankowej, co wynika z ich repliki. Tymczasem zważywszy, że wymóg posiadania licencji bankowej pozwalającej na zostanie członkiem Visy nie jest przedmiotem zaskarżonej decyzji i że Sąd może nie zastąpić swoją oceną oceny Komisji, ewentualne stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części dotyczącej spornej reguły nie wywołałoby bezpośredniego skutku na zgodność z prawem reguły, zgodnie z którą członkowie Visy muszą być instytucjami bankowymi. Należy bowiem przypomnieć, iż w ramach skargi o stwierdzenie nieważności, o której mowa w art. 230 WE, Trybunał i Sąd są uprawnione do zbadania braku kompetencji, naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, naruszenia traktatu lub jakiegokolwiek reguły prawnej związanej z jego stosowaniem lub nadużycia władzy. Artykuł 231 WE stanowi, że jeżeli skarga jest zasadna, orzeka się o nieważności zakwestionowanego aktu (wyrok Trybunału z dnia 27 stycznia 2000 r. w sprawie C-164/98 P DIR International Film i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-447, pkt 38).
- 53 W tych okolicznościach, bez potrzeby rozważania, czy skarżące miały interes w rozstrzygnięciu sporu w momencie wniesienia skargi, należy stwierdzić, iż w każdym razie skarżące nie mają interesu w kontynuowaniu tego postępowania. Z uwagi na brak aktualnego i pewnego interesu prawnego należy umorzyć postępowanie w przedmiocie niniejszej skargi.

W przedmiocie kosztów

- 54 Zgodnie z art. 87 § 6 regulaminu w przypadku umorzenia postępowania rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów zależy od uznania Sądu.

55 Ponieważ w niniejszej sprawie okoliczności, które doprowadziły do umorzenia postępowania, są wynikiem zdarzenia niezależnego od zachowania stron postępowania, należy obciążyć każdą z nich własnymi kosztami.

Z powyższych względów

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI (trzecia izba)

postanawia, że:

- 1) Postępowanie w niniejszej sprawie zostaje umorzone.**
- 2) Skarżące i Komisja pokrywają własne koszty.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 17 października 2005 r.

Sekretarz

E. Coulon

Prezes

M. Jaeger